

Nr 69.

Av herr **Linderot**, om sänkning av valbarhetsåldern vid val till riksdagens första kammare.

Medan ett förslag om sänkt valbarhetsålder från tjugofem till tjugotre år såväl till kommunala uppdrag som till riksdagens andra kammare är antaget som vilande för vidare grundlagsenlig behandling, gäller fortfarande att endast den som uppnått trettiofem års ålder är valbar till riksdagens första kammare.

Någon hållbar motivering för bibehållandet av denna höga valbarhetsålder kan icke anses föreligga. Den skillnad i sammansättning och karaktär mellan första och andra kammaren, som grundarna av tvåkammerssystemet i Sverige förutsatte, existerar till följd av den allmänna samhällsutvecklingen och legislativa åtgärder icke längre.

Den moderna psykologiska forskningen har fullständigt ådagalagt, hur felaktig gångna tiders kolartro var, att människan med levnadsåren får en tilltagande förmåga att rätt bedöma olika spörsmål. Så visar exempelvis den amerikanske vetenskapsmannen H. C. Lehmann i undersökningar, vilkas resultat bekantgjorts i flertalet länders fackpress, att då människan uppnått vuxen ålder, äro i huvudsak de objektiva möjligheter som givas henne avgörande för vid hur unga levnadsår hon skall kunna göra positiva insatser på såväl det naturvetenskapliga som samhällsvetenskapliga arbetsfältet. Inte minst i Sverige gör sig ju dessutom en berättigad reaktion gällande mot att ungdom skall betraktas som diskvalifikationsgrund i fråga om allmänna uppdrag.

Med stöd av vad ovan anförts föreslås,

att riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring i riksdagsordningen, att valbarhetsåldern blir densamma för riksdagens bägge kamrar.

Stockholm i januari 1946.

Sven Linderot.